

மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதைகளில் உத்திகள்

கி. தென்னரசு ^{அ. *}, செ. பாலு ^அ

^அ தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், சிதம்பரம்-608002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Strategies of Manushyaputhira's Poems

K. Thennarasu ^{a, *}, S. Balu ^a

^a Department of Tamil Studies & Research, Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram-608002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
thennarasu295@gmail.com

Received: 19-03-2022
Revised: 17-06-2022
Accepted: 23-06-2022
Published: 30-07-2022

ABSTRACT

Even though there are various fields in modern literature, Pudukavithai also holds a special place for itself. Such poems have been creating Pudukavithai starting from Bharathiyar to till the present day poets. A strategy is a method in which the creator of works uses a technique of his own to make his work tasteful and innovative according to his imagination, according to his language skills, different from other works. A technique is a method of creating art, the seal of the creators in creation. It reveals the personality traits of the creators. It is the techniques used by the creator rather than the ideas expressed in the works that make the artwork perfect. Their creativity and strategies play an important role in achieving success. Poets have also used different techniques to convey the ideas of the pudhukavithai to the readers as per the technique that can be used. Manushyaputhiran is one of them. His poems are about the problems of contemporary people. He has used simple techniques to make his poems understandable to the readers. This article depicts the sufferings happening in the society through images, similes, metaphors and myths through poems.

Keywords: Manushyaputhiran, Pudukavithai, Metaphors, Strategies

முன்னுரை

இலக்கியப் படைப்பு கற்பவரைச் சென்றடையத் தேவையான கூறுகளில் ஒன்று உத்தியாகும். ஒவ்வொரு படைப்பாளனும் அவர்களின் படைப்புகளுக்குத் தகுந்ததாற் போல் பல்வேறு உத்தி முறையைக் கையாண்டு வருகின்றனர். படைப்பாளர்கள் பயன்படுத்தும் உத்தி முறைபடிப் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்தவும், படைப்பாளர்களின் ஆளுமைத்திறனையும் வெளிகொண்டு வருகின்றன. எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பாக இருந்தாலும் அதை வெளிப்படுத்தும் திறனைப் பொருத்தே அந்த இலக்கியம் வெற்றிப் பாதையை நோக்கிச் செல்கிறது. படைப்பாளர்களின் படைப்புகள் வெற்றி இலக்கை அடைவதற்குப் படிப்பவர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் வண்ணம் எடுத்துரைக்க கையாளும் முறைகளுள் ஒன்று உத்தியாகும்.

கவிஞர் மனுஷ்யபுத்திரன் தனது கவிதைகளில் பயன்படுத்தும் உத்திகள் வாசகர் மனதில் பல்வேறு சிந்தனைகளைத் தூண்டும் வகையுளும், சொல்லத் துணிந்தத் கருத்துகளைப் புரிந்துக்கொள்ள கூடிய வழிமுறையும் உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். மனுஷ்யபுத்திரன் சமுதாயக் கூறுகளைக் பாடுபொருளாகக் கொண்டிருப்பதால் அவற்றை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்குப் பல்வேறு உத்தி முறைகளைக் கையாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் படிமம், உவமை, உருவகம், தொன்மம் போன்ற

உத்திகளும், மற்ற கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேறு சில உத்திகளும் மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதைகளில் பயின்று வந்துள்ளன. அத்தகைய உத்திகளை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உத்தி சொல் விளக்கம்

உத்தி எனும் சொல் பல்பொருள் நிலையின் தன்மையுடையது. படைப்பாளன் கூற வந்த பொருளை நேரடியாகச் சொல்லாமல், சொல்லும் விதத்தில் புதுமையை ஏற்படுத்தும் நிலையே உத்தி எனப்படும். பல பொருளும், வேறுபட்ட தோற்றமும் உடைய உத்தி என்னும் இச்சொல், இலக்கியத்தோடும் இலக்கியத் திறனாய்வோடும் இணைந்து வரும் போது தனிப்பொருளைத் தருகிறது. இதனைத் தந்திரயுத்தி என்பர். உத்தி என்பது வடமொழியில் யுத்தி எனப்படுகின்றது. இதனை இக்காலத் திறனாய்வாளர்கள் 'Technique' என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாக உத்தி என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். உத்தி என்னும் சொல் முதல் முதலாகத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“ஓத்த காட்சி உத்தி வகை விரிப்பின்”

என்று தொல்காப்பியர் முப்பத்திரண்டு உத்திகளை எடுத்துரைக்கிறார் (Elavazhagan, 2003). இதனையே நன்னூலாரும்,

“நுதலிய புகுதல் ஏத்துமுறை வைப்பே

ஒன்றினை முடிந்த றன்னின் முடித்தல்

உய்த்துரை வைப்பென உத்தியென் னான்கே”

முப்பத்திரண்டு உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார் (Dandapani Desikar, 2003). ஒவ்வொரு கவிதையும் கட்டுக்கோப்பாக இருக்க வேண்டுமானால் அப்படைப்புகளில் பயன்படுத்தப்படும் உத்திகளைச் சரியான முறையில் அமையப்பெறவேண்டும். இலக்கியத்தின் அதன் அமைப்பு நிலையை அறிந்து கொள்ள உறுதுணையாக இருப்பவை உத்திகள் ஆகும்.

படிமம்

படைப்பாளிகள், வாசகர்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய செய்தியினைப் படிப்பவர்களின் மனக்கண்ணில் காட்சிப்படுத்திக் காட்டுவது படிமம். படிமம் என்ற சொல் பழமையானது. படிமம் இலக்கியத் துறையில் மட்டுமின்றி சிற்பவியல், ஓவியவியல், மனோவியல், கருத்தியல் ஆகிய துறைகளிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தொடக்கக் காலத்தில் ஓவியம், சிற்பம் முதலானவற்றைப் படிமக்கலை என்றனர். கண்ணாடியில் தெரியும் வடிவத்தைப் பிம்பம் என்றனர். கண்ணுக்குப் புலனாகின்ற உருவங்களையும் மனக்கண்ணுக்குப் புலனாகிற கருத்து வடிவங்களையும் படிமம் என்றனர்.

நவீன இலக்கியத்தில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படும் உத்திகளில் படிம உத்தியும் ஒன்றாகும். படிப்பவர் மனதில் மட்டும் உணர்வினை உண்டாக்கக் கூடிய கூடியது படிமமாகும். இதனை, “அறிவும், உணர்ச்சியும் இயைந்த மன விளைவைச் சட்டென்று தெரியக்காட்டுவது படிமம்” என்கிறார் ஹலம். படிமம் என்பதற்கு மற்றொரு கவிஞர் டி.இ. ஹியும் என்பவர் “காட்சியுணர்வு தருகிற வகையில் எழுதுகிற கவிதையே படிமக் கவிதை” என்கிறார் (Bala, 2006).

உவமை உருவகம் தரும் பயன்பாட்டினை விடப் படிமம் தரும் பயன்பாடு செறிவானதாகும். படிமம் காட்சித்தன்மையை இலக்கணமாகக் கொண்டிருப்பதால் படிப்போரின் எண்ணங்களுக்குத் தகுந்தாற் போல் சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆற்றல் நிறைந்ததாகும். பயன்படுத்தும் சொற்களைக் கொண்டு நெஞ்சத் திரையில் வரையும் ஓவியமாக மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதைகள் விளங்குகின்றன.

அவ்வகையில் 'இயல்பு வாழ்க்கை' என்னும் கவிதை தலைப்பில் மகன் ஏதோ தவறு செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பிறகு, பரோல் மூலம் வெளியே வருகிறான். பிறகுத் தன் தாய் தந்தையும், தன் உற்றார் உறவினரைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் சிறைக்குச் செல்கிறான். அவன் சிறையில் அவதிப்படும் காட்சியை, தன் தாய்க்கு உருக்கமான முறையில் கடிதம் ஒன்றினை எழுுவதை இக்கவிதை வாயிலாக,

“பரோல் விடுப்பில்

நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின்

வீட்டிக்கு வந்த கைதி சிறை திரும்பி

அம்மாவுக்குக் கடிதம்

‘அம்மா

இயல்பு வாழ்க்கைத் திரும்பிவிட்டேன்’

கண்ணீரின் உப்புக் கலந்த

பனிக்காலம்

அடர்ந்து நீண்டு செல்கிறது”

உணர்த்துவதை அறியமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2021a). அம்மா மகனின் பாசத்தையும், மகன் சிறையில் அடைபட்ட துயரத்தையும் கவிஞர் கண்ணீர் வழியே படிமக் காட்சிகளை எடுத்துரைக்கிறார்.

இயற்கை என்பது இறைவன் கொடுத்த வரம். இறைவன் படைத்த பூமியில் பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் இயற்கையோடுச் சார்ந்தும், உயிரினங்களோடுச் சார்ந்தும் பின்னிப்பிணைந்து வாழ்கின்றான். அப்படிப் பட்ட உலகில் இயற்கை வளங்கள் உருவாகுவதற்கு மனிதர்களை விட யானைகளும் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. அவ்வகையில் யானைகளுக்கு உணவுப் பற்றாக்குறைக் காரணமாகக் காடுகளை விட்டு வெளியேறி, ஊருக்குள் புகும் யானைகளுக்கு மனிதர்களால் ஏற்படும் இன்னல்களை,

“இந்த முறை இன்னும் முன்னேறியிருக்கிறார்கள்

ஒரு டயரைக் கொளுத்தி

அதன் ஒரு யானையின் கழுத்தில்

மாலையைப் போல் மாட்டுகிறார்கள்

நெருப்பு மாலையுடன் நடக்கும் யானை

என்றொரு படிமத்தை யாரும் எழுதியதில்லை

அது நிகழ்கிறது.

..... கழுத்தில் டயர்கள் மாட்டப்பட்டு

உயிரோடு கொளுத்தப்பட்ட

மனிதனின் கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன்

இப்போது அப்படி ஒரு யானைக்கு நடக்கிறது”

இக்கவிதையின் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2020). வாய் இல்லாத ஜீவனின் பரிதவிப்பையும், அந்த நெருப்பை எதனைக் கொண்டு அணைப்பது என்று தெரியாமல் ஒரு குழந்தைப் போல அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரியும் காட்சியையும், மனிதனின் இறக்க குணம் இல்லாதக் காட்சியை ‘எரியும் யானையின் கதை’ என்ற தலைப்பின் வாயிலாக கவிஞர் மனுஷ்யபுத்திரன் படிமக் காட்சியை எடுத்துரைக்கிறார்.

உவமை

இலக்கியங்களில் ஒரு கருத்தை விளக்கித் தெரியப்படுத்துவதற்கும், அழகுப்படுத்துவதற்கும் உவமை பயன்படுகிறது. அனைத்து வாசகர்களுக்கு எளிதில் உணர்த்துவதும், கவிதையின் பொருளை அறியத்துணை நிற்பதும், கவிதைக்கு உயிர்வூட்டுவதும் உவமையே ஆகும். கவிதையில் உவமையைக் கையாளும் பொழுது நிலைத்து நின்று பேசப்படுகிறது. மரபுக்கவிதைகளிலும், புதுக்கவிதைகளிலும் உவமை முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. அவ்வகையில் உவமைக்கானப் பொது இலக்கணத்தை,

“வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வினைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”

என்று தொல்காப்பியர் அனைத்து வகையான உவமைகளை நான்கு வகைக்குள் அடக்கிவிடுகிறார் (Elavazhagan, 2003).

கவிஞரின் அறிவு அனுபவம், வாழ்க்கைச் சூழல், தொழில், கொள்கை முதலியானவற்றை வைத்துத் தனது கருத்தினை உத்திகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான். கவிதைப் பொருள் உணர்த்தும் வகையில் கவிஞன் உவமையை இருபொருள் அமைத்து எண்ணத் திரையின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான். “தெரியாத பொருளை விளக்குவதற்குத் தெரிந்த பொருளைப் பற்றி ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டுவது உவமை ஆகும்” (Govindarasu, 2011).

இந்த உலகில் மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் உயிர் வாழத் தேவையானது உணவு. உணவு என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதாகும். இதனைத் தான் பாரதியார் தனி ஒருவருக்கு உணவில்லை எனில் ஜெகத்தினை அழித்துவிடுவோன் என்ற பாடலைப் பாடினார். இச்சமுதாயத்தில் ஒரு சிலரை மட்டும் யாரையும் கவனிக்க இயலாதக் காரணத்தினால் ஒவ்வொரு மனிதனும் பசியாலும் பட்டியாலும் வாடி இறக்கின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து மனுஷ்யபுத்திரனும் பசிக்குக் குரல் கொடுப்பதை,

“காமத்தை மறைத்துக் கொள்வது போல

பசியை மறைக்க முடியாது

ஒரு காயத்தின் வலியை தாங்குவது போல

பசியை மறைக்க முடியாது

ஒரு துக்கமற்ற இரவைக் கடத்துவது போல

ஒரு பசித்த பொழுதைக் கடக்கமுடியாது

மரணத்தின் முன்னால் உறுதியாக இருந்தவர்கள்

பசியின் முன்னால் உடைந்து போகிறார்கள்”

இக்கவிதை வாயிலாக உணரமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2014). காமத்தையும் காயங்களால் ஏற்படும் வலியும் கூட அடக்கிக் கொள்ளமுடியும். ஆனால் பசியை அடக்க முடியாது என்பதைக் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். காமம், காயம், தூக்கம் போன்ற வலிகளின் மூலம் உவமையை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பதிவுச் செய்கிறார்.

மனிதனாகப் பிறந்த அனைவருமே பேசும் வல்லமைப் பெற்றவர்கள். அதிலும் சிலர் மட்டும் இறைவன் படைப்பில் வாய் பேச முடியாதவர்கள். சிலர் மட்டும் திக்கிப் பேசுவதை,

“திக்குவாயர்களை

எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்

பறவையின் குஞ்சு

முட்டையிலிருந்து வெளியேறத்

தத்தளிப்பதுப் போல

சொற்கள் அவர்கள் நாவில்

தத்தளிக்கின்றன.”

இக்கவிதை மூலமாகப் பார்க்கமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2014). வாய் பேச முடியாதவர்களின் தத்தளிப்பவை கவிஞர் முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளியேறுவது போல வாய் பேச முடியாதவர்களின் தத்தளிப்பவை கவிஞர் உவமை நயத்தோடு எடுத்துரைக்கிறார்.

உருவகம்

புதுக்கவிதை உத்திகளில் உருவகம் முக்கிய அங்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. கவிஞர்கள் உருவக கவிதைகளைப் படைக்கும் பொழுது ஒரு நிகழ்வை வைத்து, வேறொரு நிகழ்வுகளை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவது உருவகம். பொருளுக்கும், உவமைக்கிடையே எவ்வித வேறுபாடும் இல்லாமல் ஒன்றை மற்றொன்றாக உருவகித்துக் காட்டுவது உருவகமாகும். தண்டியலங்காரம் என்னும் இலக்கண நூலில் உருவகத்திற்கு இலக்கணம் கூறுவதை,

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை ஒழிவித்து

ஒன்றான மாட்டின துருவகம் ஆகும்.”

என அமைந்திருக்க உணரலாம் (Dandapani Desikar, 2003). உவமானத்தையும், உவமேயத்தையும் ஒன்றாகக் காட்டுவதாகும். உவமையில் நெகிழ்ச்சித்தன்மை உண்டு. உருவகத்தில் செறிவுத்தன்மை உண்டு.

இயற்கை என்பது இறைவன் கொடுத்த வரம். அதிலும் ஒன்றாக ஆறுகளும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. அவ்வகையில் முக்கிய ஆறுகளில் ஒன்றாகக் காவிரியும் திகழ்கிறது. தமிழகத்திற்குத் தாயாக விளங்குவது காவிரி ஆறு. காவிரி ஆறு குடகு மலையில் தோன்றி சோழ நாட்டில் முடிவடைகிறது. அந்த வகையில் ஆறுகள் தான் இயற்கை வளங்கள் செழித்து வளர்வதற்கும், விவசாயப் பெருங்குடிகளை வாழ வைப்பதற்கும் ஆறுகளே உயிர் மூச்சாக விளங்குகிறது. இயற்கையான முறையில் ஓடும் ஆறுகளைத் தடுத்து அணை கட்டுவதை,

“காவேரியை

நான் என் எங்கே தொலைத்தேன்

.....தெரியுமா உங்களுக்கு

காவேரி என்ற பெயருக்காவே

அவளைக் காதலித்தேன் என்று

என்னை விட்டு எப்படி அவளால்

எங்கே தரித்திருக்க முடியும்

கேட்கிறது இரவெல்லாம்

என்னை நினைத்தமும் காவேரியின் கூக்குரல்

மீட்டுத் தருவீர்களா என் காவேரியை?

ஒரு மரகன்றென்ன ஒரு வனத்தையே

வளர்த்துத் தருகிறேன்”

இக்கவிதையின் மூலம் உணர்த்துகிறார் (Manushyaputhiran, 2019). கவிஞர் காவேரி ஆறினையும், அதன் பயன்பாட்டினையும் உருவகக் கவிதையின் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார்.

பெண்கள் அந்தக் காலம் முதல் இந்தக் காலம் வரை ஒரு காட்சிப் பொருளாகவே பார்க்கப்படுகின்றனர். பொது இடங்கள், அலுவலகங்கள், பேருந்து நிலையங்களில் பெண்கள் படும் இன்னல்கள் ஏராளம். இந்த நாட்டில் பெண்கள் சுதந்திரமாகச் சுற்றுவதற்குக் கூட சம உரிமை மறுக்கப்படுகின்றது. அவ்வகையில் பெண்களைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் பார்ப்பதற்கும் தொடுவதற்கும் அர்த்தங்கள் உண்டு என்பதையும் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் மற்றவர்கள் தொடுவதை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதை,

“தொட்டாற் சிணுங்கிகளைக் கண்டால்
யாருக்கு பிடிப்பதில்லை
..... நானும் ஒரு தொட்டாற் சிணுங்கி என்பதால்
இதைப் பற்றி வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன்
விரலால் தொட்டவுடன் தொட்டாற் சிணுங்கி
சுருங்குவதன் காரணம் அவை உணர்ச்சிகரமானவை
என்பதால் அல்ல
..... நீயும் தொட்டாற் சிணுங்கியாக இருக்கலாம்
அப்படி நம்மால் தொடர்ந்து வாழ இயலாது.
சுருங்காமல் இருக்கவேண்டும் என்றால்
இரண்டு வழிகள் தான் இருக்கின்றன.
நீ பிளாஸ்டிக் இலையாக மாறிவிட வேண்டும்.”

இக்கவிதை வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார் (Manushyaputhiran, 2016). ஒவ்வொரு தொடுதலுக்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் உண்டு என்பதையும், பெண்களின் உணர்வுகளைத் தொட்டாற் சிணுங்கி நிகராக எடுத்துரைப்பதையும் கவிஞர் உருவகப்படுத்தியுள்ளார்.

தொன்மம்

தமிழ் இலக்கியங்களின் புராண இதிகாசங்கள் போன்ற பழங்கால இலக்கியக் கதாபாத்திரங்களை முன்னிறுத்தியும் கதாபாத்திரங்களின் செயல்களுக்கு மாற்று வடிவம் தந்து, தற்காலச் சமூக நிகழ்வுகளுக்கு அடையாளம் காட்டும் நோக்கில் அமைக்கப்படுவது உத்தியாகும். தொன்மம் என்பது மனிதர்கள் வாழ்க்கையில் உள்ளும் புறமும், மொழியிலும் பண்பாட்டிலும் இரண்டறக் கலந்துள்ளவை. உலகில் அனைத்து இனக்குழுக்களுக்குத் தத்தம் நம்பிக்கைச் சார்ந்த தொன்மம் உண்டு. அவ்வாறான தொன்மங்களைக் கால மாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு நவீனச் சிந்தனைக்கு உட்படுத்தி தொன்மக் கதைகளை வேறு கோணத்தில் வெளியிடுவது தொன்ம உத்தியாகும்.

பழைய மரபுகளைப் புதிய கருத்துகளோடு இயைபுபடுத்திக் கவிதை இயற்றுவது தொன்மமாகும். தொன்மம் என்பது ஆலவாழள என்னும் கிரேக்கச் சொல்லிருந்து ஆலவா என்னும் ஆங்கிலச் சொல் உருவானது என்பார் ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதி ‘ஆலவா’ என்பதற்குப் புராணம், மக்கள் பழங்கதை என்று அகராதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“தொன்மை தானே சொல்லுங்காலை
ஊரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Elavazhagan, 2003). தொன்மம் என்ற சொல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் புராணக்கதைகளைக் குறிக்கிறது.

உலகில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களுக்கு உயிர் வாழத் தேவையான முக்கிய மூலக்கூறுகளில் ஒன்று நீர். ஆனால் மழைக் காலங்களில் மழை நீரை அணைகள், குளங்கள், குட்டைகள் மூலம் சரியான முறையில் சேகரிக்கப்படாததால் மழை நீர் வீணாகி ஆறுகளில் வழியாகக் கடலில் கலக்கிறது. அவ்வகையில் நாம் விவசாயப் பயன்பாட்டிற்காகவும், தண்ணீர் குடிப்பதற்காகவும் அண்டை மாநிலங்களிடம் கையேந்தும் நிலையை,

“தண்ணீர் கிடக்கிறது

கண்ணகியின் நீதிகேட்டும் சிலம்பு

அதில் இருப்பது

முத்துப்பரலாக இருந்தால் என்ன

மாணிக்கப்பரலாக இருந்தால் என்ன

அரசர்கள் களவொடுக்கும் காலத்தில்

எந்தச் சிலம்பை உடைத்துகாட்டினால் என்ன

தண்ணீர் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறது

கண்ணகியின் நீதிகேட்டும் காற்சிலம்பு

நதிக்கரையோரம் ஒரு சிறிய புல்

ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக

தவியாய் தவிக்கிறது

..... எனக்கும் தண்ணீர் தான் வேண்டும்

என் நதிகளும் பாழடைந்து போயின”

தண்ணீரின் ஏக்கத்தை இக்கவிதை வாயிலாக எடுத்துரைப்பதை நம்மால் காணமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2016). தண்ணீருக்காகத் தமிழக மக்கள் அல்லல் படும் காட்சியையும், அண்டை மாநிலங்கள் ஆங்காங்கே அணைகளைக் கட்டி தமிழகத்திற்குத் தண்ணீர் திறந்துவிடாமல் தடுத்தும், துரோகம் இழைக்கின்ற காட்சியைக் கவிஞர் கண்ணகியின் வழியாகத் தொன்மக் காட்சிகளைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

மற்றொரு கவிதையில் தன் மனைவிக்குத் தன் நண்பன் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூறாமல் மறந்துவிடுகிறான். கணவனுடைய நண்பன் வாழ்த்துக் கூறுவான் என்று அவள் நாள் முழுவதும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். மனைவியின் வருத்தத்தைக் கண்ட கணவன் மறுநாள் தன் நண்பனைச் சந்தித்த வேளையில்,

“எனது மனைவின் பிறந்த நாளில்

அவளை வாழ்த்தவேண்டும் என

உனக்கு ஒருமுறை கூட தோன்றவே இல்லை?

நேற்று முழுக்க அவள்

உன் வாழ்த்திற்காக காத்திருந்தாள்

என்றான் நண்பன், வருத்தம் தோய

சிதறுகிற அன்பின் மணிகளினூடே

காலகாலமாகக் கேட்கிறது

துரியோதனின் குரல்

எடுக்கவா கோர்க்கவா?"

இக்கவிதை எடுத்துரைப்பதைக் காணமுடிகிறது (Manushyaputhiran, 2021b). துரியோதனன் மூலமாகக் கவிஞர் தொன்மக் காட்சிகளை அழகான முறையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

முடிவுரை

மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதைகளில் சமகாலச் சமுதாயப் பிரச்சனைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு கவிதை எழுதுவதில் இவரும் ஒருவராகத் திகழ்கிறார். இவர் வாசகர்களுக்கு எவ்வகையான உத்தி மூலம் ஒரு கவிதையைக் கொண்டுபோய் சேர்க்கமுடியுமோ, அதற்குத் தகுந்தாற் போல் எளிய நடையில் உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். அவ்வகையில் படிமம், உவமை, உருவகம், தொன்மம் போன்ற உத்திகளின் மூலமாக உள்ளார்ந்தச் சிந்தனை மிகுந்த கருத்துக்களை உத்திகளின் வழியாக மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதையில் அறியமுடிகிறது.

References

- Bala, (2006) Puthu Kavithai Oru Parvai, Agaram, Thanjavur, India.
- Dandapani Desikar, V.S., (2003) Nannool Viruthiyurai, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Elavazhagan, K., (2003) Tholkappiyam Porulathigaram-Ilapuranam, Tamilman Pathippagam, Chennai, India.
- Govindarasu, M., (2011) Puthu Kavithai Kattamaippu, New Century Bookhouse, Chennai, India.
- Manushyaputhiran, (2014) Anniya Nilathil Pen, Uyirmai Pathiippagam, Chennai, India.
- Manushyaputhiran, (2016) Gandhiyudan Iravu Virunthirukku Selgiren, Uyirmai Pathiippagam, Chennai, India.
- Manushyaputhiran, (2019) Marma Mutham, Uyirmai Pathiippagam, Chennai, India.
- Manushyaputhiran, (2021) Alexa Nee Ennai Kathalikkiraya, Uyirmai Pathiippagam, Chennai, India.
- Manushyaputhiran, (2021) Anbil Oru Steaspoon Koodivittathu, Uyirmai Pathiippagam, Chennai, India.
- Subramaniam, V.T.R., (2015) Dhandiyalangaram, Mulla Nilayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License